

Allnak szép nagy baraktáborok
 A folyó közelében.
 Ifjúságunk itt tanul, épít
 A tűző nap hevében.

A hídverésnél csomósodik
 Munka szórító marka.
 Hídon, folyón, erdőn fut az út,
 Mert Tervünk így akarta.

(A Boszút folyónál, 1948.)

Invokáció

(Az „Őszi rapszódia“ c. hosszabb elbeszélő költemény bevezető verse.)

O, rogyant térdű
 Külvárosi házak,
 Hol valaha vaksin honolt
 A rémület és alázat,
 Hol a törtszívű nyomorúság
 Aszalta bánatban
 Anyák húsát;
 S irgalomért esdőn
 Hiába nyujtotta kezét
 Gonoszhitű herék
 Által letörve a nép;
 Ahol ezért borult vörösbe
 Olyan gyakran az ég
 S ahol olyan nagyot
 Fordult a kerék:
 Idézzétek a harcos tegnap
 Emlékezetét!
 Idézzétek mai
 Építők elé,
 Hogy a gonosz mult
 Fogát mint fené
 Legjobbajainkra,
 Kikért szívünk gyászba borult,
 Kiknek büszke feje

A jövő gondjával tele
Kínzópadon vagy bitón lehullt.
Tárujlatok ki gyötört házak!
Mutassátok győztes
Szíveteket a világnak;
S mutassátok a tegnapot:
Szürkén, fénytelen
Néztek az ablakok,
Olomszínbe borult az ég,
S tizenöt új halott
Régi munkásharcosaink
Megölt táborához
Csatlakozott.
Ti, szerény külvárosi házak,
Gyujtsatok a költőben lázat,
Mint a múltban,
Ha a rongyos gyermekhádra nézett,
S látta: hiába, inség, enyészet,
Itt nőnek az elnyomás világán
Győző új vitézek!

(1948.)